

MÉDIAJOG, MÉDIAETIKA

A médiahatóság jogállása

Tartalomjegyzék:

[Bevezetés](#)

[Nemzetközi áttekintés](#)

[Az európai szint](#)

[A nemzeti jogok szintje](#)

[Általános megjegyzések](#)

[Az egységes szabályozó hatóság modellje \(francia modell\)](#)

[A több szabályozó hatóság működésén alapuló modell](#)

[Az illetékesség megosztásának alapján működő szabályozó hatóságok](#)

[A hatáskörök megosztása alapján működő szabályozó hatóságok](#)

[A „konvergált” szabályozó hatóság működésén alapuló modell](#)

[A hazai szabályozás](#)

[1996-2010: az ORTT szervezetének és működésének kérdései](#)

[Az ORTT összetétele](#)

[Az ORTT szervezeti felépítése](#)

[Az ORTT finanszírozása](#)

[A műsorszolgáltatási szerződés intézménye](#)

[A műsorszolgáltatások törvényességi felügyelete](#)

[A Testület működésének jogi kontrollja, nyilvánossága és átláthatósága](#)

[A Médiatanács, mint az ORTT jogutódja](#)

[A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság](#)

[A Médiatanács választása](#)

[Összeférhetlenség](#)

[A Médiatanács tagjainak kötelezettségei](#)

[A Médiatanács tagjai megbízásának megszűnése](#)

[A Médiatanács működése](#)

[A Médiatanács feladatai](#)

Oktató: Radetzky András

Kiadás: 2011. augusztus 20.

Felhasznált irodalom:

Körmendy-Ékes, J. - Lengyel, M. (2004): A médiahatóság jogállásának kérdéseiről. Magyar Jog 4. sz. 211-219. o.

Bevezetés

A rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. Törvény (Rtv.) 1996-ban iktatta a jogalkalmazó szervek sorába az Országos Rádió és Televízió Testületet (Testület, ORTT), mint a hazai médiapiac működését szabályozó és a műsorszolgáltatók törvényességi felügyeletét ellátó országos intézményt. A Testület működése szinte megszületése pillanatától közéleti vitákat gerjeszt, amelyekben azonban a jogi elem sajnálatosan ritkán jelent csak meg. A 2010. évi CLXXXV. tv. az ORTT jogutódjaként a Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság Médiatanácsát jelölte meg.

Nemzetközi áttekintés

Az európai szint

A műsorszolgáltatások tekintetében hazánkra nézve három dokumentum állapít meg nemzetközi jogi kötelezettségeket:

- Az Európa Tanács keretei közt megalkotott, a *“Határokon Átlépő Televíziózásról szóló”* 1989 május 5-én Strasbourgban aláírt Európai Egyezmény (Egyezmény) és a módosításról rendelkező 1998-as jegyzőkönyv;
- A *“tagállamokban törvényben, rendeletben, vagy közigazgatási rendelkezésben meghatározott, a televíziós műsorszolgáltatási tevékenységek folytatásával kapcsolatos bizonyos előírások koordinálásáról”* szóló, a 97/36/EK irányelvvel módosított 89/552/EGK irányelv (TWF Irányelv);
- A 2007. december 19-én hatályba lépett Audiovizuális Médiaszolgáltatásokról szóló irányelv (AVMSZ Irányelv) már egy olyan korszerű szabályozást teremtett az európai audiovizuális ipar számára, amely a hagyományos (lineáris) és a lekérhető (nem lineáris) tartalmakra egyaránt kiterjed.

A három dokumentumból az első kettő tartalma – lényegét tekintve - azonos, abban pedig mindhárom megegyezik, hogy a tag-, illetve részes államokon belüli eljárások kérdéseivel nem foglalkoznak, és nem állapítanak meg a belső jog intézményrendszerére vonatkozó elvárásokat sem. Ebben a struktúrában a nemzeti jogalkotásokra “mindössze” az a kötelezettség hárul, hogy az Egyezményben, illetve az Irányelvben rájuk nézve kötelezően megállapított anyagi jogi szabályok betartását a joghatóságuk alatt működő műsorszolgáltatók tekintetében feltétlenül és hatékonyan biztosítsák.

A kompetenciák ilyen – a nemzeti jogok és a nemzetközi jog közötti – megosztásból adódóan hazánkat a szabályozó hatóság létrehozatalára, szerepére és jogi helyzetére vonatkozó nemzetközi jogi kötelezettség nem terheli. Mindez azonban nem jelenti azt, hogy a szabályozó hatóság működésével összefüggésben ne lennének európai elvárások. Ezeket az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának a *“műsorszolgáltatási szektorért felelős szabályozó hatóságok függetlenségéről és szerepéről”* szóló, Rec (2000) 23.sz. ajánlása (Ajánlás) összegzi.

Az Ajánlás fogalmilag az ún. “soft law” körébe tartozik, ennél fogva jogunkra nézve kifejezett nemzetközi jogi kötelezettséget nem keletkeztet. A benne lefektetett követelményrendszer azonban a közös európai jogi kultúra egyfajta minimumaként jelenik meg. A dokumentum ezért mindenképpen igazodási pontként kell szolgáljon a hazai jogalkotó számára.

A nemzeti jogok szintje

Általános megjegyzések

A nemzeti jogok szintjén a médiahatóságok szervezetét, működését és hatáskörét tekintve különösen változatos megoldásokkal találkozhatunk. Általánosságban megállapítható, hogy a média működését az európai államok - ideértve az Európai Unión kívüli államokat is - mindegyikében az államigazgatási szervek rendszerétől elkülönült szabályozó hatóság felügyeli. Ez alól az egyetlen kivétel Spanyolország, ahol ilyen, az állam egészére kiterjedő hatáskörrel rendelkező szabályozó hatóság nem működik. A spanyol alkotmány alapján ugyanis az audiovizuális szektor szabályozásának és felügyeletének feladata megoszlik a spanyol állam és a 17 autonóm közösség között. Ebben a struktúrában a hazaihoz hasonló médiahatóság csak két autonóm közösségben, Katalóniában és Navarrában került felállításra, országos szinten a médiahatóság feladatait két kormány szerv, a Telekommunikációs Piaci Bizottság és a Tudományos és Technológiai Minisztérium látja el.

A szabályozó hatóságok szervezetére és hatáskörére megalkotott szabályok alapján az európai államok lényegében három fő típusba sorolhatók:

- az egységes, az egész állam területére kiterjedő illetékességgel és a rádiózás és televíziózás valamennyi kérdésében hatáskörrel rendelkező szabályozó hatóságot felállító államok;
- a médiaszabályozásnak a hatáskörök, illetve az illetékesség megosztásán alapuló, több szabályozó hatóság működésén alapuló rendszerét bevezető európai államok;
- az ún. "konvergált" modellt, azaz a média és a hírközlés kérdéseiben egyaránt hatáskörökkel rendelkező szabályozó hatóságot működtető államok.

Az alábbiakban a szabályozó hatóságok e három modelljét alapul véve adunk rövid áttekintést az európai intézményi megoldásokról.

Az egységes szabályozó hatóság modellje (francia modell)

Az adott ország egész területén illetékes és a média működésének egésze tekintetében hatáskörrel rendelkező szabályozó hatóság legnagyobb tekintélyű példája a francia Legfelsőbb Audiovizuális Tanács, a CSA. A szervezet felállításáról a "tájékoztatás szabadságáról" szóló 86-1067. sz. törvény egy 1989-ben elfogadott módosítása rendelkezik. Ennek alapján a CSA a francia műsorszolgáltatók felett lényegében működésük valamennyi mozzanata tekintetében hatásköröket gyakorol. Tevékenységi körében a Tanács:

- frekvenciagazdálkodási kérdésekkel foglalkozik;
- pályázatokat ír ki a műsorszolgáltatási lehetőségekre;
- a pályázat alapján a műsorszolgáltatóknak műsorszolgáltatási engedélyeket ad ki;
- a műsorszolgáltatók számára kötelező jogi dokumentumokat bocsát ki a választási kampányok során követendő magatartásról vagy a kiskorúak védelméről;
- részt vesz az audiovizuális területen zajló jogalkotásban, és tudományos kutatómunkát végez.

Az Európai Unió tagállamai közt Franciaországon kívül Dániában, Görögországban, Hollandiában, Írországon, és Portugáliában működik hasonló hatáskörű, egységes szabályozó hatóság. A Portugál AACCS annyiban különbözik a másik négy államban felállított médiahatóságtól, hogy hatásköre az elektronikus médián túl az írott sajtóra is kiterjed. A nyolcvanas évek végével és a kilencvenes évek elejével kezdődő időszakban a közép- és kelet-európai országok is döntően a francia modellt ültették át saját jogrendjükbe. A lengyel KRRiT, a román CNA és az egykori magyar ORTT egyaránt ezt a típust testesítették meg.

A több szabályozó hatóság működésén alapuló modell

Az illetékesség megosztásának alapján működő szabályozó hatóságok

A több szabályozó hatóság működésén alapuló modellen belül az egyik markánsan elkülönülő csoportot azok az európai államok alkotják, amelyek sajátos alkotmányos berendezkedésüknél fogva a mediaszabályozás feladatait is területi, ill. nemzetiségi alapon osztották meg. Ide sorolhatók a már említett spanyol autonóm régiókban működő médiahatóságok is.

A típus tipikus és legkifinomultabb példája azonban a német szabályozó hatóságok rendszere. Németország föderális berendezkedésű állam, ahol a mediaszabályozás feladatából fakadó hatásköröket az 1949-es bonni Alaptörvény alapján a tartományok gyakorolják. Ebből következően a rádiózásról és televíziózásról, ill. az egyéb mediaszolgáltatásokról szóló törvények megalkotására is a tartományi törvényhozások hivatottak. Mivel a szövetségi államon belüli jogbiztonság megkívánja a tartományi mediaszabályozások bizonyos szintű egységességét, a tartományok az általuk megalkotandó médiatörvények alapelemeit tartományközi szerződésben rögzítik.

A német állami szervezetrendszer is a jogalkotási kompetenciáknak ezt a megosztását követi. A médiahatóságok, az ún. Landesmedienanstalt-ok valamennyi tartományban felállításra kerültek. Ezek a szervek az adott tagállam szintjén a műsorszolgáltatás szinte valamennyi kérdésében hatáskörökkel rendelkeznek. A Landesmedienanstalt-ok szövetségi szinten is együttműködnek, amelynek fóruma a Tartományi Médiahatóságok Munkaközössége.

A tartományi médiahatóságokat létrehozó ilyen intézményi megoldás mellett Németországban 1996 óta külön szövetségi szintű szerv, a Médiaipar Koncentrációját vizsgáló Bizottság végzi műsorszolgáltatókra vonatkozó speciális, tulajdonosi koncentrációt tiltó szabályok érvényesítését. A szerv a német szövetségi versenyhivatallal párhuzamos eljárásban vizsgálja a hatáskörébe tartozó tulajdonosi összefonódásokat.

Spanyolországban és Németországban kívül Belgiumban található még hasonló államszervezési elveken nyugvó megoldás. A Belga alkotmány alapján az egyes közösségek önállóan szabályozzák és felügyelik a nyelvükön sugárzott műsorszolgáltatásokat. Ebből következően a vallón és a flamand közösség külön médiatörvényekkel és ezek alapján különálló, általános hatáskörű szabályozó hatóságokkal rendelkezik.

A megosztott illetékesség alapján működő szabályozó hatóságok azonban ezekkel a példákkal együtt sem tekinthetők a föderális államszerkezet természetes velejárójának. A szintén szövetségi szerkezetű Svájcban vagy Ausztriában ugyanis szövetségi szinten, az egész államra kiterjedő illetékességű médiahatóságok működnek.

A hatáskörök megosztása alapján működő szabályozó hatóságok

A hatáskörök megosztása alapján működő több médiahatóságra épülő felügyeleti rendszer legjellegzetesebb példája a brit szabályozás, amely azonban csak 2003. december 29.-éig alapult a feladatok elkülönítésének elvén. A Communications Act - amelyet a királynő 2003. július 16-án írt alá - alapvetően megváltoztatta a médiafelügyelet intézményi struktúráját, és az év

végével egy, a „konvergált” modellen alapuló egységes szabályozó hatóság, az OFCOM felállításáról rendelkezett.

A 2004 évig hatályos brit szabályozás alapján az intézmények szintjén is elkülönült a kereskedelmi televíziók, illetve a kereskedelmi rádiók működésének szabályozása. Az előbbit az ITC, az utóbbit az RA végzte. Mindkét szabályozó hatóság feladata volt, hogy:

- pályázatokat írjon ki a rendelkezésre álló műsorszolgáltatási lehetőségekre;
- a pályázatok alapján kiadja a műsorszolgáltatási engedélyeket;
- az engedély alapján működő műsorszolgáltatók számára a reklámozás, a gyermekek és az emberi méltóság védelme, illetve a kiegyensúlyozottság és a pártatlanság követelménye tekintetében kötelező szabályokat bocsásson ki;
- felügyelje a műsorszolgáltatók megfelelő működését.

A két szerv hatásköre azonban nem terjedt ki a közszolgálati műsorszolgáltatók - a BBC és a walesi S4C - tevékenységére. A jóízű és az illendőség követelményének tiszteletben tartását emellett egy, az egykori hazai Pannaszabályozó Hasonló jellegű intézmény a Broadcasting Standards Commission is vizsgálta. Az erről a rendszerről 2004-ben váltó Nagy-Britannia mellett még skandináv országok alkalmaznak több szabályozó hatóság működésén alapuló megoldásokat.

A norvég médiahatóságok rendszerében a műsorszolgáltatási engedélyek kiadását és a műsorszolgáltatók törvényességi felügyeletét végző Tömegkommunikációs Hatóság mellett külön Médiatulajdonlasi Hatóság foglalkozik a médiakonzentráció és a kizárólagos közvetítési jogok kérdéseivel. Svédország is hasonló, két szabályozó hatóság működésén alapuló megoldást alkalmaz, azonban a norvég mintától eltérő feladatmegosztást állapít meg. Ebben a rendszerben az egyik szerv, a Rádió és Televízió Hatóság a műsorszolgáltatási engedélyekkel kapcsolatos feladatokat látja el, míg a másik médiahatóság, a Műsorszolgáltatási Bizottság a műsorszolgáltatások tartalmi felügyeletét végzi. A hatáskörök megosztása alapján felállított több médiahatóság működésén alapuló modell európai áttekintésben kevésbé elterjedtnek mondható, és további visszaszorulására lehet szállítani. Ezt az előrejelzést alapozza meg, hogy az új brit Communications Act határozottan szakított ezzel a rendszerrel, és ez év júniusában a norvég törvényhozás is elhatározta az országban működő két médiahatóság egységes intézménnyé alakítását.

A „konvergált” szabályozó hatóság működésén alapuló modell

A legújabb európai médiatörvények (így a magyar Mttv. is) és szabályozási koncepciók szinte kivétel nélkül a „konvergált” hatósági modell intézményesítéséről szólnak. A típust a nemzetközi szakmai közvélemény annak ellenére is a szabályozó hatóságok legmodernebb szervezeti megoldásaként tartja számon, hogy messzire visszavezethető történeti előzményekkel is rendelkezik. Az Egyesült Államokban működő Szövetségi Kommunikációs Bizottság, ugyanis már 1934 óta, mint a távközlés és a média kérdéseiben egyaránt illetékes szabályozó hatóság működik. A konvergált modellen alapuló szabályozó hatóságok általában három különböző típusú hagyományos hatósági tevékenységet látnak el:

- végzik a műsorszolgáltatási engedélyek kiadását és a műsorszolgáltatások tartalmi felügyeletét;
- ellátják a hírközlési hatóság hatáskörébe tartozó feladatokat;

- emellett az infokommunikációs- és a médiaszektorban működő vállalkozások tekintetében versenyfelügyeleti hatásköröket is gyakorolnak.

A szabályozó hatóság ilyen típusa a többi modellhez képest több előnnyel is rendelkezik:

- szervezeti felépítésénél fogva inkább alkalmas a médiafejlődésből és az új technológiák által lehetővé tett újfajta tartalomszolgáltatások megjelenéséből adódó kihívások hatékony kezelésére;
- a hagyományos modelleknél jóval inkább képes a médiában előforduló, jellemzően több piacot, több szolgáltatástípust (hírközlést, műsorszolgáltatást, műsorterjesztést ill. egyéb tartalomszolgáltatásokat) egyaránt érintő, a média sokszínűségét veszélyeztető tulajdonosi és egyéb összefonódások elleni hatékony fellépésre;
- egyértelmű felelősséget visel az általa szabályozott területész, a szervezet működését így nem nehezítik hatásköri viták, ezért a jogalkalmazó tevékenység a piaci szereplők számára is egységessé és kiszámíthatóbbá válik.

2003-ban a brit Communications Act megalkotói alapvetően ilyen megfontolások alapján döntöttek a már ismertetett, több szabályozó hatóság működésén alapuló rendszer felszámolásán és az OFCOM - mint a hírközlés és a média kérdéseiben valamint a szektorral összefüggő versenyjogi problémákban egyaránt illetékes, egységes szerv - felállításáról. Az addig működő szabályozó hatóságok feladatait átvevő OFCOM felállítása a Communications Act leglényegesebb eleme.

Hasonló, a hírközlés és a média tekintetében egyaránt hatáskörrel rendelkező szabályozó hatóságként működik az olasz AGCOM, amelynek felügyelete alá tartozik - az elektronikus médián túl - az írott sajtó is. Az AGCOM annyiban tekinthető a „konvergált” szabályozó hatóságok egy sajátos képviselőjének, hogy szervezetén belül két külön bizottság foglalkozik a média és a hírközlés kérdéseivel. A két „kamara” közös elnöklettel végzi tevékenységét, és kiemelt jelentőségű ügyekben együttes ülésen hoz döntést. A finn, a svájci és az osztrák szabályozó hatóságok ugyancsak a konvergált modell alapján rendelkeznek hatáskörökkel.

A már bevezetett megoldások mellett az európai jelentőségű törvénytervezetek és törvényelőkészítő szakmai anyagok is szinte kivétel nélkül a konvergált szabályozó hatósági, modelljének intézményesítését javasolják.

A hazai szabályozás

1996-2010: az ORTT szervezetének és működésének kérdései

Az ORTT összetétele

Az Európa Tanács Ajánlása alapján a hazai jogban a szabályozó hatóság összetételét, szervezetét és működését meghatározó jogi környezettel szemben alapvetően két elvárás támasztható:

- tegye lehetővé a szabályozó hatóság hatékony működését, és
- garantálja a hatóság függetlenségét politikai és gazdasági szereplőktől.

Az ORTT összetételére vonatkozó szabályokat is e kettős követelmény alapján értékelhetjük. A törvény a testület tagjainak jelölésére és megválasztására, a velük szemben támasztott szakmai követelményekre, illetve az esetükben alkalmazandó összeférhetetlenségi szabályokra vonatkozó szabályokat külön fejezetben, az 1996. évi 1. törvény (Rtv.) III. fejezetében tartalmazta. A fejezet jogtechnikai, kodifikációs szempontból az Rtv. legjobban sikerült, legtisztább része volt, amely érthetően és világosan tükrözte az ORTT-re vonatkozó jogalkotói szándékokat.

Az Rtv. rendelkezései szerint a Testület tagjait az Országgyűlés választotta az országgyűlési képviselőcsoportok (frakciók) jelölése alapján. Az elnököt a köztársasági elnök és a miniszterelnök együttesen jelölte. A törvénynek ez a megoldása a közép- és kelet-európai jogokra általában jellemző mintát, a törvényhozó hatalom általi kinevezést követte. A nyugat-európai szabályozásokban ettől alapvetően eltérő megoldások is találhatóak, a kontinens e felén a végrehajtó hatalomtól, illetve az illetékes minisztertől kapott kinevezés gyakorlata mondható általánosnak. Hollandia, a skandináv államok és Svájc intézményrendszere egyaránt ezen az elven működik. A brit OFCOM kilenc tagjából hatot szintén a kulturális, média és sportügyekért felelős miniszter nevez ki, miután a tisztségre nyilvános pályázatot hirdetett.

A megoldás azért volt figyelemreméltó, mert élesen kiemeli azt a tényt, hogy a szabályozó hatóság tagjai tekintetében a függetlenség alapvető garanciáit a politikai kultúra, a szabályozó hatóság ügyeibe történő be nem avatkozás élő hagyományként való létezése teremti meg. A függetlenség ugyanis alapvetően emberi minőség, amelynek biztosításában a jogi garanciák fontos, de ezzel együtt is csupán másodlagos szerepet játszanak. Megállapítható továbbá az is, hogy a brit és a skandináv kinevezési gyakorlatnak megfelelő jogi megoldások a közép- és kelet-európai - így a hazai - politikai kultúra jelenlegi szintjén biztos kudarcra volnának ítélve.

A törvényhozó, illetve a végrehajtó hatalomtól elnyert kinevezés - mint a kontinensen leginkább elterjedt mód - mellett az európai államok körében egyedi megoldások is felbukkantak. A német tartományi médiahatóságok esetében például a civil társadalom szervezetei (egyházak, szakszervezetek, fogyasztói, nézői egyesületek) is jogosultak tagok delegálására, akik nagy létszámú testületben, nemritkán másodállásban végzik munkájukat. A megoldással szemben kritikaként fogalmazódik meg, hogy hatékonysága csekély, a társadalmi delegáltak rendszerint nem rendelkeznek kellő szakértelemmel, és az átláthatatlan és demokratikus kontrollt nélkülöző delegálási eljárásból fakadóan a megoldás a politikai befolyásolás ellen sem nyújt kellő védelmet. A hazai közegben ennél fogva ez a megoldás sem kelt komolyabb reményeket.

További sajátos és figyelemreméltó megoldás az, amely a bírói hatalmat is a szabályozó hatóság kinevezésével kapcsolatos felelősség letéteményesévé teszi. A Portugál AACS elnökét a Legfelsőbb Bírói Tanács választja meg. A svéd Műsorszolgáltatási Bizottság elnökével és alelnökével szemben a jogszabály követelményként fogalmazza meg a bírói gyakorlatot, és hivatásos bírák az osztrák Kommunikationssenat tagjai közt is megtalálhatók. A bírói hatalmi ágnak a tagok kinevezése során szerepet adó megoldás előnye, hogy a bírói múlt és tevékenység önmagában a függetlenség és a szakértelem bizonyos fokú garanciája.

A kinevezési gyakorlatra nézve az Ajánlás alapján lényegi követelmény, hogy a hatóság tagjai e tisztségüket demokratikus és átlátható eljárásban nyerjék el. Az ORTT tekintetében az Rtv. alapján érvényesülő jelölési és választási rend alapvetően megfelelt az Ajánlásnak, és a hazai politikai kultúra akkori állapotára figyelemmel is adekvát megoldásnak volt tekinthető.

Ilyen elvi megállapítás megtétele mellett elmondható az is, hogy a gyakorlati megoldások szintjén a hazai jogalkotó által akkoriban alkalmazott négyéves, megújítható mandátumnál hatékonyabban védik a tagok függetlenségét azok az előírások, amelyek a tagok számára viszonylag hosszabb időn keresztül, de csak egy alkalommal, az újraválasztás lehetőségének

kizárása mellett teszik lehetővé tisztségük ellátását. Ilyen szabályok találhatók - egyebek mellett - a francia és a lengyel jogban.

Az ORTT szervezeti felépítése

Az európai országokban az egykori ORTT-hez hasonló feladatokat ellátó szervek általában testületi jellegűek. A skandináv államok azonban ebben a tekintetben is szolgálnak kivételekkel. A máshol a döntéshozó testületek hatáskörébe utalt feladatokat a Finn FICORA, a svéd RTVV és a norvég szabályozó hatóságok esetében egyaránt egyetlen vezérigazgató látja el. A testületi jellegű európai médiahatóságok általában páratlan létszámúak.

Az ORTT esetében alkalmazott szervezeti megoldások közt a Testület és hivatali szerve, az Iroda viszonya érdemel figyelmet. A hatályos Rtv. rendelkezései szerint az Iroda nem rendelkezik döntéshozatali jogkörrel, pusztán a Testület döntéseinek előkészítését végzte. A megoldás eredményeképpen az ORTT meglehetősen egyetlen jelentőségű ügyekben elvi állásfoglalások megalkotása, milliós nagyságrendű kötbérek, rutinszerűen elbírálható reklámszabálysértések, nyilvántartási adatok helyesbítése - döntött, minden esetben teljes ülésen.

Az ORTT finanszírozása

Az Ajánlás a finanszírozást a hatóságok függetlenségének egyik kulcselemként kezeli. A dokumentum a tagállamoknak azt javasolja, hogy a szabályozó hatóságok költségvetésének megállapítására világosan meghatározott eljárást dolgozzanak ki, amelynek során figyelembe veszik a hatóság feladatait és ezek ellátásának várható költségeit.

Az Ajánlás szerint a költségvesés tekintetében dönteni jogosult szervek nem használhatják e hatáskörüket a szabályozó hatóság függetlenségének csorbítására, és ahol ez lehetséges, törekedni érdemes olyan automatikus finanszírozási megoldások alkalmazására, amelyek nem adnak módot ad-hoc döntéshozatalra.

2010-ig a hazai szabályozás ezeknek a kívánalmaknak sem a hatékony működés, sem pedig a függetlenség szempontjából nem felelt meg. Az Rtv. rendelkezései szerint az ORTT költségvetését az Országgyűlés külön törvényben állapította meg, amelyet a Testület Javaslatára alapján a Költségvetési Bizottság készített elő. A költségvetés lehetséges főösszegét a törvény az üzemben tartási díjbevételek legalább 1, legfeljebb 4 %-ában határozta meg.

A főösszeg tekintetében megállapított százalékos arányok mindemellett nem szorították rá a jogalkotót arra, hogy az ORTT által ellátandó feladatokat a költségvetés tervezése során ténylegesen figyelembe vegye. A főösszeg meghatározása ennek következményeképpen a gyakorlatban lényegében a feladatokra történő reflexiót nélkülöző automatizmussá vált. A helyzetet súlyosbította, hogy az Rtv-ben meghatározott 4%-os finanszírozási plafon figyelembe vételével elfogadott költségvetések is mindössze a működés szükséges minimumához elegendő forrásokat biztosítottak a Testület számára.

Az így kialakult körülmények közt az Rtv-ben a garantált finanszírozás megteremtésére tett jogalkotói kísérlet lényegében a visszajára fordult, mivel a hatályos szabályozás tényleges érvényesülése csupán a megszorítás lehetőségét nyújtotta a mindenkori parlamenti többség számára. Tágabb összefüggésekben vizsgálva a kérdést megállapítható, hogy a közszolgálati műsorszolgáltatók finanszírozásának rendszerében kimutatható elvi hibák az ORTT finanszírozásának rendjében is visszaköszöttek.

A műsorszolgáltatási szerződés intézménye

Az európai jogokban a műsorszolgáltatási tevékenység alapja általában egy, a műsorszolgáltató számára tiszta hatósági logikában kiadott engedély. A hazai jogalkotó nem ezt a megoldást

követte, és a hazai rendszert az engedély helyett a műsorszolgáltatási szerződés jogintézményére építette fel.

A megoldás mögött alapvetően elméleti megfontolások tapinthatók ki. A jogalkotó valószínűleg úgy vélte, hogy a felügyelt és a felügyeletet gyakorló alá-fölé rendeltségére épülő hatósági jogviszony nem biztosítaná a műsorszolgáltatók független működését, ellenben a polgári jogviszonnyal, ahol a felek mellérendeltsége, szerződéses partneri helyzete ennek biztosítéka lehet. A jogalkotó azonban ezen a ponton súlyosan tévedett. Ennek folytán a műsorszolgáltatási szerződés intézménye az Rtv. egyik legsúlyosabb koncepcionális hibájaként volt számon tartható.

Az ORTT ugyanis a megoldás alapján sajátos, kettős jogi helyzetben volt. Egyfelől szerződéses partner volt, más kérdésekben azonban ugyanabban a viszonyban, ugyanazzal a műsorszolgáltatóval szemben hatóságként is eljárta. Az egymástól gyökeresen eltérő fogalomrendszerből építkező és eltérő sajátosságokkal működő jogviszonyok ilyen keveredése a gyakorlatban dogmatikai zavart és kiszámíthatatlan jogalkalmazást eredményezett. Az ebből eredő leglényegesebb elméleti és gyakorlati problémák a következőkben összegezhetők:

A műsorszolgáltatási szerződés intézménye arra utalt, hogy a Testület és a műsorszolgáltató egymásnak szolgáltatásokat teljesítenének: a Testület átruházza a műsorszolgáltatás jogát, a műsorszolgáltató pedig ellenszolgáltatásként műsorszolgáltatási díjat fizet. A díjat terhelő áfa kérdésében a Pénzügyminisztérium és az APEH is a jogviszony ilyen megítéléséből indult ki.

Alkotmányos alapokról szemlélve azonban ez a felfogás egyenesen abszurdnak hatott. A véleményszabadság mindenkit megillető alapjog, a műsorszolgáltatás joga e kitüntetett fontosságú alapjog része, amellyel eredendően mindenki rendelkezik. A Testület a műsorszolgáltatási jogosultságnak tehát nem volt forrása, azt nem engedte át. A szerződésben pusztán azt állapította meg, hogy a műsorszolgáltatáshoz megkívánt gyakorlati feltételek, körülmények fennállnak. A műsorszolgáltatási díjat terhelő áfa ennek megfelelően - különösen a nyilvántartásba vétel alapján működő műsorszolgáltatók esetében - a szerződéses jogviszonyból fakadó fogalmi zavar eredményeként, egyben pedig az elméleti kérdések tisztázatlanságának kézzelfogható bizonyítékeként volt értékelhető.

A polgári jogi jogviszony az elméleti zavar mellett a gyakorlatban is alkalmatlan volt arra, hogy a műsorszolgáltatók függetlenségének garanciájaként működjön. A feleket a jogalkotó ugyanis hiába helyezte formálisan egyenlő helyzetbe, ha érdekérvényesítési képességük eredendően eltért. Ez elsősorban a kisebb helyi műsorszolgáltatókat érintette fájdalmasan. A szerződéses viszonyban ugyanis számukra semmi nem garantálta, hogy az ORTT beadványaik alapján el is jár és ügyükben döntést hoz. Ez a gyakorlatban különösen súlyos problémát jelentett a műsorszerzőkkel összefüggő kérdésekben, ahol a műsorszolgáltató számára a legcsekélyebb változtatáshoz is a Testület előzetes hozzájárulása volt szükséges. Összességében tehát elmondható, hogy a polgári jogi jogviszony megteremtésével a jogalkotó lényegében megfosztotta a műsorszolgáltatókat az államigazgatási eljárás során elfoglalt ügyféli pozícióhoz rendelt garanciáktól, amivel az elméleti megfontolások szintjén tükröződő szándékkal éppen ellentétes hatást ért el.

A polgári jogviszonyból fakadó, az államigazgatási eljárás rendjéhez képest kirívó hiányossága volt a törvénynek az ORTT polgári logikában meghozott döntéseivel szembeni **jogorvoslat lehetőségének hiánya**. Ez a megoldás a műsorszolgáltatókat alapvető garanciától fosztotta meg, és az Alkotmány jogorvoslati jogosultságot megállapító rendelkezésével összefüggésben alapjogi aggályokra is okot adott.

A műsorszolgáltatások törvényességi felügyelete

A felügyeleti tevékenység tekintetében az ORTT helyzete két szentpontból volt jellemezhető. Egyfelől azzal, hogy a Testület milyen normák megsértése esetén járhatott el, ezzel összefüggésben rendelkezett-e saját maga normaalkotó hatáskörrel, másfelől pedig jellemezhető volt azzal is, hogy milyen fajta szankciók alkalmazására volt jogosult, és ezek hogyan befolyásolták a felügyelete alatt álló műsorszolgáltatók tevékenységét.

Az első kérdéskör tekintetében az Ajánlás célszerűnek tartja a szabályozó hatóságok normaalkotó jogkörrel történő felruházását. Az ilyen megoldások az európai gyakorlatban is elterjedtek. A brit, a német és a francia szabályozó hatóságok valamennyien rendelkeznek a műsorszolgáltatókat kötelező normák kibocsátására kapott felhatalmazással, a szabályalkotás, mint szerep a legnagyobb hangsúllyal a brit gyakorlatban jelenik meg.

A hazai jog alapján az ORTT lényegében egy kormánytól független minisztériumként működött. Kifejezett és tiszta normaalkotó hatáskörrel azonban nem rendelkezett, döntéseinek jogalapja kizárólag a törvény lehetett. Különösen az Rtv. alapelveinek esetében nyilvánvaló volt azonban, hogy a törvény absztrakciós szintje nem garantálta a kiszámítható és egységes joggyakorlat megszületését. Erre figyelemmel a gyakorlatban is érzékelhető problémákat okozott a törvény alatti de az eseti döntések feletti, közties absztrakciós szinten megfogalmazott normák hiánya.

A kellő részletességgel megfogalmazott elvárások hiányában ugyanis a gyakorlati jogalkalmazás csapongó, kiszámíthatatlan és az alanyok számára megismerhetetlen lesz. Az Rtv. módosításáról rendelkező 2002. évi XX. törvény a gyermekek védelme körében erre figyelemmel vezette be a Testület által saját működésére kötelező jelleggel megalkotandó állásfoglalást, mint jogi eszközt.

Az ORTT által alkalmazott szankciók esetében a hatályos rendszer legfőbb problémáját a testületi döntések bírósági felülvizsgálatának megengedhetetlen mértékű elhúzódása jelentette. A döntések jogerőre emelkedésének tipikusan több éves kitolódása a szankciórendszer súlyos leértékelődéséhez vezetett. Nagy volt az esély ugyanis arra, hogy a műsorszolgáltató jogsértő szerkesztői vagy egyéb döntést meghozó alkalmazottja az ORTT elmarasztaló határozatának a bírósági felülvizsgálatot követő jogerőre emelkedésének időpontjában már máshol áll alkalmazásban, ezért döntésének következményeivel egyáltalán nem szembesül. Ez a szervezetszociológiai háttér azt eredményezte, hogy a csak jelentős késsedelemmel végrehajtható bírói, illetve testületi határozatok a műsorszolgáltatói döntések meghozatalában közreműködő személyeket a szükségesnél jóval csekélyebb mértékben motiválják.

A Testület működésének jogi kontrollja, nyilvánossága és átláthatósága

Az Ajánlás szerint a szabályozó hatóságok felelősségét és a döntéseik kontrolljára vonatkozó rendet világosan meg kell határozni a működésüket szabályozó törvényekben. A dokumentum e körben a hatóság döntései tekintetében három követelményt állapít meg:

- a döntéseket minden esetben a törvényeknek megfelelő indokolással kell ellátni,
- ezek ellen biztosítani kell a jogorvoslat lehetőségét, és
- a döntéseket nyilvánosságra kell hozni.

Az ORTT-re vonatkozó jogszabályi környezet e három követelmény közül lényegében egyik érvényesülését sem biztosította. A Testület működésének nehéz átláthatósága tehát az Rtv-ben kódolt hiba volt.

A Testület (kettős - hatósági és polgári jogi) jogállására vonatkozó észrevételek közt már utaltunk arra, hogy a szerződéses partnerként meghozott testületi döntések kapcsán a műsorszolgáltatók nem élvezték azokat a jogosítványokat, amelyeket hasonló esetben az államigazgatási eljárás rendjéről szóló jogszabály számukra egy ügyféli pozícióban garantálna. Ilyen módon az ORTT szerződéses jogviszonyban meghozott döntéseire sok esetben az írásba foglaláson kívül lényegében nem vonatkoztak formai követelmények, az ilyen döntések az Rtv. szabályaiból eredően indokolást sem kívántak. Ebből eredően a jogszabály módot ad arra, hogy olyan kulcsfontosságú határozatok, mint például a műsorszolgáltatási jogosultságok pályáztatása során meghozott döntések indokolás nélkül, vagy pusztán formális indokolás mellett szülessenek meg.

A határozatok nyilvánossága tekintetében az Rtv. szintén nem adott garanciákat. Bár az adatvédelmi jogszabályok szerint a testületi döntések közérdekű adatok gyűjteményének tekintendők, a gyakorlatban ezek a nyilvánosság számára nem voltak hozzáférhetők. Az, hogy a határozatok indokolásukkal együtt teljes terjedelmükben, különösebb utánajárás nélkül megismerhetők legyenek, elsősorban a műsorszolgáltatók számára volt fontos, akik ilyen környezetben első kézből, hivatalos forrásból tájékozódhatnak a médiahatóság gyakorlatáról.

A Médiatanács, mint az ORTT jogutódja

A 2010. évi országgyűlési választásokat követően a Fidesz azonnal hozzálátott az elavult, gyakorlatilag működésképtelenné vált közmédiarendszer gyökeres átalakításához. Az átalakítás „csomagja” 4 elemből állt:

- alkotmánymódosításból
- az intézményrendszert átalakító törvényből (2010. évi LXXXII. tv.)
- médiaalkotmányból (2010. évi CIV. tv., a továbbiakban Smtv.)
- új médiatörvényből (2010. CLXXXV. tv., a továbbiakban Mttv.)

Az Országgyűlés 2010. július 22-én elfogadta a Cser-Palkovics András és Rogán Antal (Fidesz) képviselők által benyújtott, a médiát és a hírközlést szabályozó egyes törvények módosításáról szóló T/360. sz. törvényjavaslatot, az őszi ülészakon pedig a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa tagjait jelölő eseti bizottság felállításáról szóló H/361. sz. és a Közzolgálati Közalapítvány felállításáról szóló H/362. sz. országgyűlési határozati javaslatot. Még ennek az évnek a végén megalakult a Médiatanács, a Közzolgálati Közalapítvány, 2011 tavaszán pedig a Közzolgálati Testület, utóbbi 14 civil szervezet delegáltján keresztül felügyeli a Közzolgálati Kódexet. A kialakuló új struktúra lényege, hogy a médiaszolgáltatások feletti felügyeleti jogkört a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság illetve annak Médiatanácsa, a közzolgálati médiaszolgáltatók és az MTI feletti tulajdonosi jogosítványokat egy közös Közzolgálati Közalapítvány, a társaságok gazdasági felügyeletét közös Felügyelő Bizottság, a közmédia társadalmi felügyeletét Közzolgálati Testület látja el, a finanszírozásban a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap vesz részt.

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság

A törvény összevonta a Nemzeti Hírközlési Hatóságot és az ORTT-t, létrehozva a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóságot, mint konvergens hatóságot. Ezáltal a tartalomszabályozás és az infrastruktúra-szabályozás egyazon hatóság kezébe kerül. A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság (NMHH) autonóm államigazgatási szerv, amely a Kormány által nem utasítható, közjogi

státusa független. Jog- és feladatkörei részben megegyeznek a korábbi Nemzeti Hírközlési Hatóságéival, és kiegészülnek a korábbi Országos Rádió és Televízió Testület feladat- és hatásköreivel. Az NMHH önálló hatáskörrel rendelkező szervei az Elnök, a Médiatanács és a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatala.

A megszűnő ORTT közvetlen jogutódja a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóságon belül létrejövő Médiatanács, amely a hatóságon belüli, önálló jogi személyiséggel és feladatkörrel rendelkező szerv. Az átalakításkor az NMHH bevételei megegyeztek az egykori NHH bevételeivel, míg a Médiatanács gazdálkodási önállóságát a rádiózásról és televíziózásról szóló 1996. évi I. törvény (Rtv.) módosuló szabályai tartalmazták. Az NHH mellett működő Nemzeti Hírközlési Hatóság Tanácsa feladatait az NMHH Elnöke vette át, aki jogosult két helyettes kinevezésére. Az Elnököt a miniszterelnök nevezi ki, kilenc évre, mandátuma lejártát követően korlátlanul ismét kinevezhető. Az NMHH elnöke egyben a Médiatanács elnöke is lesz, amint az Országgyűlés erre a tisztségre megválasztja. A Hírközlési Fogyasztói Jogok Képviselője helyett - változatlan hatáskörrel - a Hírközlési és Média Biztos jár el. A Médiatanács feladata a törvény szerint kettős: egyrészt „a tájékoztatási monopóliumok lebontásával és újak létrejöttének megakadályozásával, a műsorszolgáltatók piacra lépésének és függetlenségének elősegítésével védi és biztosítja a szólásszabadságot, ennek érdekében ellátja a médiapiac és a szomszédos piacok felügyeletét, elemzi az érintett piacokon fennálló versenyt, illetve annak hatékonyságát, azonosítja az egyes érintett piacok szereplőit, és meghozza a törvényben szabályozott monopóliumellenes hatósági döntéseket”, másrészt „figyelemmel kíséri a sajtószabadság alkotmányos elveinek érvényesülését, erről tájékoztatást ad az Országgyűlésnek”.

A Médiatanács konkrét feladatai között nem jelentkeznek olyan többlet-feladatok, amelyek az NHH és az ORTT összevonásából esetleg következhetnek volna. A Médiatanács feladata az ORTT feladataihoz képest egy ponttal bővült csupán, ez a következő: „kialakítja a műsorszolgáltatást érintő frekvenciagazdálkodás koncepcióját.” Ez eddig is az ORTT de facto feladata volt, csak nem szerepelt az Rtv. 41.§ (1) bekezdése szerinti felsorolásban, viszont részletezésre került a 42.§-ban.

A Médiatanács hatósági feladatain túlmenően áttételesen csúcs-vagyonkezelő is egyben. A törvény rendelkezései végeredményben a Médiatanács kezelésében lévő Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap kezelésébe adták valamennyi közszolgálati média-részvénytársaság és az MTI vagyonának meghatározott részét, amely így térítésmentesen állami tulajdonba kerül, és amely vonatkozásában a tulajdonosi jogok és kötelezettségek összességét a Műsorszolgáltatás Támogató és Vagyonkezelő Alap gyakorolja.

A Médiatanács választása

A Médiatanács elnökét és négy tagját az Országgyűlés - a jelenlévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával - kilenc évre választja egyidejű, listás szavazással. A Médiatanács elnöke és tagja olyan személy lehet, aki az országgyűlési képviselők választásán választójoggal rendelkezik, büntetlen előéletű, nem áll a tevékenységének megfelelő foglalkozástól eltiltás hatálya alatt, valamint felsőfokú végzettséggel és legalább három év, műsorterjesztéssel, médiaszolgáltatással, a médiaszolgáltatások hatósági felügyeletével, elektronikus hírközléssel, vagy hírközlési hatósági felügyelettel összefüggő közgazdasági, társadalomtudományi, jogi, műszaki vagy vezetői (vezető testületben tagsági), illetve igazgatási gyakorlattal rendelkezik. A Médiatanács tagjaira

- legfeljebb hatvan, de legkésőbb harminc nappal a tagok megbízatása időtartamának letelte előtt,
- az ezen kívüli esetekben a megbízatás megszűnéséről való tudomásszerzéstől számított harminc napon belül,

az országgyűlési képviselőcsoportok egy-egy tagjából álló eseti bizottság (a továbbiakban: jelölőbizottság) egyhangú szavazással tesz javaslatot. A jelölőbizottság tagjai minden szavazás során az őket jelölő országgyűlési képviselőcsoport létszámának megfelelő mértékű szavazattal rendelkeznek. A jelölőbizottság felállításáról szóló országgyűlési határozat rendelkezik arról, hogy mennyi idő áll az országgyűlési képviselőcsoportok rendelkezésére a jelölőbizottsági tagok jelölésére. A jelölési folyamat megkezdhető abban az esetben is, ha valamelyik képviselőcsoport nem jelöl tagot a jelölőbizottságba az országgyűlési határozatban meghatározott határidőn belül. A Hatóság miniszterelnök által kinevezett Elnöke a kinevezés tényével és időpontjában a Médiatanács elnökjelöltjévé válik. Ha a Hatóság Elnökének a megbízatása megszűnik, akkor ezzel egyidejűleg megszűnik a Médiatanács elnökségére vonatkozó megbízatása is. Ebben az esetben a Hatóság miniszterelnök által kinevezett új Elnöke a kinevezés tényével és időpontjában a Médiatanács elnökjelöltjévé válik. Megválasztásáról az Országgyűlés jelenlevő képviselőinek kétharmada dönt.

Ha az Országgyűlés nem választja meg a Hatóság Elnökét a Médiatanács elnökévé, akkor ebben az esetben is a Hatóság Elnöke hívja össze a Médiatanács üléseit, amelyen tanácskozási és ülésvezetési joggal vesz részt, de a döntéshozatalnak nem lesz részese. A Hatóság Elnökének ülés összehívási és ülésvezetési joga a miniszterelnök általi kinevezés pillanatától a Médiatanács teljes jogú elnökévé történő megválasztásáig fennáll.

A Médiatanács tagja és elnöke újraválasztható, ha a megbízatása nem összeférhetlenségi okból, vagy felmentéssel, illetve kizárással szűnt meg.

Az új tag megbízatása annyi időre szól, amennyi a Médiatanács megbízatásából hátra van.

A Médiatanács elnöke megbízatási időtartama a Hatóság Elnöki megbízatásának időtartamához kötött.

A Médiatanács tagja a megválasztását követően haladéktalanul a Médiatanács elnöke részére haladéktalanul hatósági bizonyítvánnyal igazolja azt a tényt, hogy büntetlen előéletű és nem áll a tevékenységének megfelelő foglalkozástól eltiltás hatálya alatt. A Médiatanács elnöke a Médiatanács tagjának személyes adatait a Médiatanács tagja megbízatásának megszűnéséig kezeli. A Médiatanács elnöke e kötelezettségét a Médiatanács részére teljesíti, amely e feladatkörében az elnök nélkül jár el.

Összeférhetlenség

A Médiatanács elnöke és tagja nem lehet

- köztársasági elnök, miniszterelnök, a Kormány tagja, államtitkár, közigazgatási államtitkár, helyettes államtitkár, főpolgármester, főpolgármester-helyettes, polgármester, alpolgármester, megyei közgyűlés elnöke és alelnöke, országgyűlési képviselő, az Európai Parlament tagja, ezek közeli hozzátartozója,
- a Közzolgálati Közalapítvány Kuratóriumának és a Közzolgálati Testületnek az elnöke, tagja, az Alap vezérigazgatója, vezérigazgató-helyettese, a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács elnöke, alelnöke vagy tagja, közzolgálati médiaszolgáltató

vezérigazgatója, felügyelő bizottságának elnöke, tagja, a Médiatanács tagja, a Hatóság Elnökének kivételével a Médiatanács elnöke, valamint bármelyik szervezettel munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személy, ezek közeli hozzátartozója,

- helyi önkormányzati képviselő, párt országos vagy területi szervezetének tisztségviselője, költségvetési szervvel vagy politikai párttal foglalkoztatásra irányuló jogviszonyban álló személy, továbbá
- ezek közeli hozzátartozója,
- olyan gazdasági társaság közvetlen vagy közvetett - nyilvánosan működő részvénytársaság esetében öt százalékot meghaladó mértékű - tulajdonosa, illetve ezekkel foglalkoztatásra irányuló jogviszonyban álló személy, amely társaság ilyen szervezetekkel megbízási vagy vállalkozási jogviszonyban áll,
- hírközlési vagy médiaszolgáltató, műsorterjesztő, reklámügynökség, sajtóterméket kiadó, lapterjesztő vállalkozás vezető tisztségviselője, vezető testületének tagja, felügyelő bizottsági tagja,
- olyan személy, aki hírközlési vagy műsorszolgáltatóval, műsorforgalmazóval, műsorterjesztővel, reklámügynökséggel, sajtótermék kiadójával vagy lapterjesztővel munkavégzésre irányuló jogviszonyban áll, illetőleg,
- olyan gazdasági társaság közvetlen vagy közvetett - nyilvánosan működő részvénytársaság esetében öt százalékot meghaladó mértékű - tulajdonosa, illetve ezekkel foglalkoztatásra irányuló jogviszonyban álló személy, amely társaság a fenti szervezetekkel megbízási vagy vállalkozási jogviszonyban áll.

A Médiatanács tagja vonatkozásában nem minősül összeférhetetlennek a sajtótermék kiadójával vagy alapítójával létrehozott, tudományos tevékenység végzésére, tudományos eredmények közzétételére, vagy tudományos ismeretterjesztésre vonatkozó munkaviszony, valamint munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony. A Médiatanács elnöke és tagja pártpolitikai tevékenységet nem folytathat, párt nevében nyilatkozatot nem tehet.

A Médiatanács tagjainak kötelezettségei

A Médiatanács tagja a feladata ellátása során tudomására jutott minősített adatot és üzleti titkot köteles megőrizni. A Médiatanács tagja hivatalba lépése alkalmával az Országgyűlés elnöke előtt esküt tesz. A Médiatanács tagja az országgyűlési képviselőkre vonatkozó szabályok szerint köteles vagyonnyilatkozatot tenni, első ízben a megválasztását követő harminc napon belül. A vagyonnyilatkozat kezelésére, nyilvántartására, ellenőrzésére az országgyűlési képviselők vagyonnyilatkozatának kezelésére, nyilvántartására, ellenőrzésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni.

A Médiatanács tagjai megbízatásának megszűnése

A Médiatanács tagjainak megbízatása megszűnik:

- a Médiatanács megbízási idejének lejártával,
- lemondással,
- összeférhetlensége megállapításával,

- felmentéssel,
- kizárással,
- a tag halálával.

A Médiatanács működése

A Médiatanács maga határozza meg ügyrendjét, amelyet a Magyar Közlönyben közzétesz. Ha a Médiatanács elnöke a Médiatanács ülésén akadályoztatása miatt nem vesz részt, az elnöki feladatokat a Médiatanács tagjai az ügyrendben meghatározott sorrendben, egymást követően látják el. Az elnöki feladatokat ellátó tag a szavazásban részt vehet.

A Médiatanács feladatai

A Médiatanács feladatai többek között:

- ellenőrzi és biztosítja a sajtószabadság érvényesülését a a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról, valamint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló törvény keretei között,
- ellátja az állami tulajdonban lévő, médiaszolgáltatás céljára biztosított korlátos erőforrásokat használó médiaszolgáltatási jogosultságok pályáztatásának és a pályázat elbírálásának feladatát,
- ellátja a törvényben előírt felügyeleti és ellenőrzési feladatokat,
- műsorfelügyelő és -elemző szolgáltatást működtet,
- véleményt nyilvánít a médiával és a hírközléssel kapcsolatos jogszabályok tervezetéről,
- rendszeresen ellenőrzi a vele kötött hatósági szerződések megtartását,
- állásfoglalásokat, javaslatokat dolgoz ki a magyar médiaszolgáltatási rendszer fejlesztésének elvi kérdéseire vonatkozóan,
- kezdeményezi a fogyasztóvédelemmel és a tisztességtelen piaci magatartás tilalmával kapcsolatos eljárásokat,
- beszámolót készít a műsorkvótákra vonatkozó kötelezettségek teljesítéséről az Európai Bizottság részére,
- szükség esetén kezdeményezheti az audiovizuális politikáért felelős miniszternél e törvény módosítását,
- kezdeményező szerepet vállal a médiaműveltség, a médiatudatosság magyarországi fejlesztésében, ennek keretében összehangolja más állami szereplők médiaműveltséghez kapcsolódó tevékenységét, segíti a kormányt az Európai Unió felé e tárgyban esedékes időszakos beszámoló elkészítésében.